

Arrest

nr. 247 745 van 19 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Ghowchak in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar.

Op 18 juli 2017 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). In het kader van dit verzoek verklaarde u dat uw vader, een arbeider, in 2005 bij een raketaanval om het leven kwam. U zou, net zoals uw moeder, hebben gewerkt om het gezin financieel te ondersteunen. U werkte voor Etisalat als bewaker van een gsm-mast achter de gevangenis van Jalalabad. U kreeg een dreigbrief van de taliban waarin zij u vroegen om ervoor te zorgen dat zij toegang konden krijgen tot de gevangenis. Twintig dagen na deze brief vond er op uw werkplaats een aanval plaats waarbij u gewond raakte. Wegens de onveilige situatie in Jalalabad en na

verschillende aanslagen op gsm-masten besloten uw moeder en oom u het land uit te sturen. U vertrok op 18 mei 2016 uit Afghanistan.

Op 19 april 2018 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw verklaringen inzake uw werkzaamheden als bewaker van een gsm-mast. Evenmin werd er geloof gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U stelde tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U keerde niet terug naar Afghanistan. U reisde van België naar Frankrijk, waar u een tweetal maanden verbleef. Op 24 mei 2018 werden in Frankrijk uw vingerafdrukken genomen. In juni of juli 2018 keerde u naar België terug.

Op 3 oktober 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek hield u vast aan uw initiële verklaringen inzake uw werkzaamheden als bewaker bij een gsm-mast van Etisalat en uw problemen met de taliban als gevolg hiervan. Ook stelde u dat uw problemen zijn veroorzaakt door uw verarmde paternale oom S. (...), die wou dat jullie van hem afhankelijk waren en dat jullie het niet beter hadden dan hem. Ook stelde u dat u België intussen gewoon bent en dat u bij terugkeer naar Afghanistan niet meer gewend zou zijn aan de in Afghanistan voorkomende explosies en geweerschoten. Ter staving van uw verklaringen legde u een foto neer van een taskara op uw naam.

Op 5 december 2018 nam het CGVS de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde, werd op 23 maart 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U stelde geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

U hebt België sinds uw vorige verzoek niet verlaten. Op 12 mei 2020 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek verklaart u bij uw vorige verzoeken over een aantal zaken te hebben gelogen. Zo werkte uw vader niet als arbeider, maar was hij hoofd van het Rode Kruis voor de provincie Nangarhar. Ook zou hij geen willekeurig slachtoffer zijn geweest van een raketaanval maar stierf hij bij een gerichte aanval op zijn persoon. Tevens is uw broer in werkelijkheid niet verlamd. In het najaar van 2019 vroeg uw broer om een onderzoek naar de dood van uw vader. Uw broer werd erg geslagen omdat hij de dood van uw vader wilde laten onderzoeken. Uit dit onderzoek bleek dat zijn neven, met wie uw gezin in een grondconflict was verwickeld, achter zijn dood zaten. Deze neven van uw vader worden gelinkt aan de taliban en aan Daesh.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van een paspoort op naam van uw vader, kopieën van twee badges van het Rode Kruis op naam van uw vader, een kopie van een aanvraagformulier en kopieën van documenten in verband met een grondconflict.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op heden niet meer minderjarig bent.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw werkzaamheden als bewaker van een gsm-toren van Etisalat, noch aan uw problemen met de taliban. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RvV. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het

CGVS omdat u in het kader van dit verzoek geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde, werd door de RvV verworpen. Hiertegen diende u geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Allereerst dient in verband met uw verklaringen dat u in het kader van uw vorige verzoeken niet de waarheid hebt verteld over het beroep en de dood van uw vader en ten onrechte heeft verteld dat uw broer verlamd is (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16), te worden opgemerkt dat dit uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Bovendien kunt u geen afdoende verklaring geven voor de leugenachtige verklaringen die u in verband hiermee zou hebben afgelegd in het kader van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming.

U verklaart immers dat u gelogen hebt omdat u nog jong was, omdat u bepaalde dingen niet wist en omdat onderweg verschillende mensen u zouden hebben verteld om valse informatie te geven omdat dit u zou helpen om hier aan documenten te geraken (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16). Ze zeiden dat u niet over het werk van uw vader mocht vertellen omdat u anders een negatieve beslissing zou krijgen (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16). Er kan echter redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien uw vader werkelijk als hoofd van het Rode Kruis voor de provincie Nangarhar zou hebben gewerkt, u dit niet zou hebben verzwegen omdat mensen onderweg dit u zouden hebben aangeraden. U werd bij aanvang van uw eerdere asielprocedures immers telkens gewezen op uw medewerkingsplicht en het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.02.2018, p. 2 ; verklaring volgend verzoek DVZ dd. 16.11.2018). Echter, u hebt pas in mei 2020, bijna drie jaar na uw aankomst in België en na twee voorgaande asielverzoeken, deze nieuwe verklaringen in verband met het beroep van uw vader en de problemen met uw familie afgelegd. Indien u werkelijk uit vrees voor een negatieve beslissing de waarheid hebt achtergehouden, is het vreemd dat u niet al na uw eerste weigeringsbeslissing van het CGVS de waarheid hebt verteld. Het feit dat u dit niet deed, doet ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van uw nieuwe verklaringen.

Bovendien kunt u deze nieuwe verklaringen omtrent het werk en de dood van uw vader niet met originele bewijsstukken staven. U legt hieromtrent enkel kopieën neer van twee badges van het Rode Kruis op naam van uw vader, van een aanvraagformulier en van kopieën van documenten in verband met een grondconflict (zie administratief dossier en zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 18). U stelt in uw verklaringen voor de DVZ dat indien originele documenten gewenst worden, u zal proberen om deze te verkrijgen (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 23). Het is echter vreemd dat u zich, ondanks het feit dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming al van juli 2017 dateert, tot op heden niet in het bezit hebt proberen stellen van deze originele documenten. In verband met de kopieën wordt opgemerkt dat deze stukken, gezien hun manipuleerbaarheid, een beperkte bewijswaarde hebben. Bovendien blijken de kopieën slecht leesbaar. Volledigheidshalve moet hieromtrent worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

In verband met de neergelegde kopie van een paspoort op naam van uw vader moet worden opgemerkt dat dit document enkel gegevens omtrent zijn identiteit bevat die niet onmiddellijk ter discussie staat. Doch dit document bevat geen informatie over zijn verklaard werk bij het Rode Kruis of de omstandigheden van zijn dood.

Daarenboven wordt opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat uw broer pas acht maanden geleden een onderzoek liet instellen naar de dood van uw vader, die in 2005 plaatsvond (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16 en zie gehoorverslag CGVS dd. 08.02.2018, p. 4). Gevraagd naar een reden hiervoor legt u de bevreemdende verklaring af dat hij toen pas tot het besef kwam van wat er is gebeurd (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16). Het is echter vreemd dat men de dood van uw vader niet al bij zijn overlijden zou hebben onderzocht, zeker indien hij het hoofd van het Rode Kruis voor de provincie Nangarhar zou zijn geweest, zoals u verklaart.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien u aannemelijk zou hebben gemaakt dat uw vader werkzaam was voor het Rode Kruis in Nangarhar en dat hij werd gedood als gevolg van een grondconflict met zijn neven in 2005, quod non, u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u heden zelf persoonlijk wordt geviséerd in Afghanistan. U haalt immers geen enkel concreet nieuw feit of incident

aan dat verband houdt met uw persoon en dat in verband kan worden gebracht met het beroep van uw vader of het landconflict dat hij met zijn neven zou hebben gehad. Immers, gevraagd naar wat u vreest in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan en de reden waarom u dit denkt, stelt u dat u er vreest te worden gedood en verwijst u naar incidenten waarbij een pasgeboren kind met zijn moeder en verschillende mensen op een begrafenis in Nangarhar werden gedood (verklaring volgend verzoek dd. 02.06.2020, punt 19). Ook stelt u dat er elke dag mensen worden gedood en haalt u aan dat uw broer werd geslagen omdat hij de dood van uw vader wilde laten onderzoeken (verklaring volgend verzoek dd. 02.06.2020, punt 19). Echter, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat de neven van uw vader u zouden willen vermoorden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun

reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent het begrip 'vluchteling' en citeert de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Vervolgens stelt hij dat verweerder ten onrechte besluit dat hij geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hem een beschermingsstatus wordt toegekend, dat hij niet aan de vluchtelingendefinitie zou voldoen en dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn profiel. Hij voert aan:

"Dat verzoeker een Afghaan is, afkomstig uit het dorp GHOWCHACK, wordt door verweerder niet betwist.

Evenmin wordt betwist dat verzoeker geboren werd op 22 april 2001 en dus amper 16 jaar oud was op het moment dat hij in BELGIË arriveerde.

Zowel op het moment dat hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming indiende, zijnde 18 juli 2017, als op het moment dat hij zijn tweede verzoek om internationale bescherming indiende, zijnde 3 oktober 2018, was verzoeker minderjarig. Het derde verzoek om internationale bescherming dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, is het eerste verzoek dat hij indient met volledige handelingsbekwaamheid.

Verzoeker begrijpt dat zijn jonge leeftijd op zich geen excuus is voor het afleggen van valse verklaringen, dat hij best van in den beginne de waarheid had verteld. Dit neemt echter niet weg dat de

jonge leeftijd, de kwetsbaarheid en de naïviteit van verzoeker een verklaring kunnen zijn voor het feit dat hij blindelings het advies van derden volgde en besloot valse verklaringen af te leggen.

Verweerster kan dan ook niet redelijk besluiten dat verzoeker geen afdoende verklaring zou hebben gegeven voor de leugenachtige verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming want die is er wel, met name zijn jonge leeftijd, onmogelijkheid om de gevolgen van zijn handelingen in te schatten, kwetsbaarheid en naïviteit op het moment dat hij de verklaringen aflegde.

Dat verweerster - zonder verder onderzoek - besloot om de nieuwe, door verzoeker aangebrachte elementen van tafel te vegen, vormt duidelijk een schending van haar onderzoeksplicht (cfr. infra)."

Vervolgens gaat verzoeker in op de door hem neergelegde, nieuwe elementen. Daarbij doet hij gelden:

"1. Zoals reeds aangegeven, bracht verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een aantal nieuwe, feitelijke elementen aan die enkel door verweerster geverifieerd kunnen worden op hun geloofwaardigheid, o.a. door het afnemen van een persoonlijk onderhoud.

Het gaat dan meer in het bijzonder om:

- Zo zette hij recht dat zijn vader geen gewone arbeider was, doch wel het hoofd van het Rode Kruis van de provincie Nangarhar.*

- Hij was bovendien geen toevallig slachtoffer bij een raketaanval. De aanval was daarentegen op hem gericht.*

- In 2019 eiste de broer van verzoeker - die niet verlamd is - een onderzoek naar de dood van hun vader. Uit dat onderzoek is gebleken dat neven van de vader van verzoeker, met wie de familie van verzoeker verwikkeld was in een conflict over grond, achter de dood van de vader van verzoeker zaten. Deze neven hebben banden met de Taliban en Daesh.*

Verzoeker legde naast deze feitelijke elementen tevens een aantal nieuwe documenten neer ter staving van zijn relaas.

Verzoekster is van oordeel dat verweerster deze documenten ten onrechte naast zich neerlegde.

Het gaat dan meer in het bijzonder om:

- Een kopie van het paspoort van zijn vader*

- Kopieën van 2 badges van zijn vader van het Rode Kruis*

- Documenten in verband met het grondconflict*

Verweerster stelt eenvoudigweg dat deze documenten mogelijks vervalst zijn en dat het onmogelijk zou zijn om de authenticiteit van verzoeker te achterhalen.

Nochtans kan bewijswaarde van de nieuwe documenten door verweerster geverifieerd worden, bijvoorbeeld door contact op te nemen met het Rode Kruis, dat ook actief is in eigen land, of door het afnemen van een nieuw persoonlijk onderhoud waarbij de afkomst, de inhoud en de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker centraal staan.

Al deze elementen tezamen vormen minstens een begin van bewijs van zijn relaas en rechtvaardigen de heropening van zijn dossier."

Verzoeker wijst vervolgens nog op rechtsleer en rechtspraak van het EHRM omtrent de beoordeling en de bewijskracht van documenten.

Verder gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst in deze op hetgeen hij reeds hoger uiteenzette. Daarnaast wijst hij op en geeft hij een uiteenzetting over de algemene veiligheidssituatie in zijn regio. "Desalniettemin heeft verweerster nagelaten om verder onderzoek te doen naar de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker.

Opnieuw past het dan ook om het dossier van verzoeker terug te sturen naar verweerster voor nader onderzoek."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en het dossier terug te sturen naar verweerder voor verder onderzoek.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofdzaak geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.2. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

3.3. In zoverre verzoeker in dit kader aanvoert een aantal nieuwe feitelijke elementen te hebben aangehaald *“die enkel door verweerster geverifieerd kunnen worden op hun geloofwaardigheid, o.a. door het afnemen van een persoonlijk onderhoud”*, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker met dit betoog voorbijgaat aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn standpunt blijktens de stukken van het dossier, met name middels zijn verklaring volgend verzoek bij de DVZ in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de neergelegde stukken, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken.

Bovendien duidt verzoeker niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming. Hij beperkt zich er immers toe op algemene wijze te poneren dat verweerder tijdens zulk onderhoud de nieuw aangehaalde feiten had kunnen verifiëren op hun geloofwaardigheid.

Daarenboven had verzoeker de kans om ter zake de nodige toevoegingen te doen middels het voorliggende verzoekschrift.

3.4. In het licht van het hoger aangehaalde artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd, en wordt door verzoeker niet betwist:

“In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw werkzaamheden als bewaker van een gsmtoren van Etisalat, noch aan uw problemen met de taliban. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RvV. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat u in het kader van dit verzoek geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde, werd door de RvV verworpen. Hiertegen diende u geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Allereerst dient in verband met uw verklaringen dat u in het kader van uw vorige verzoeken niet de waarheid hebt verteld

over het beroep en de dood van uw vader en ten onrechte heeft verteld dat uw broer verlamd is (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16), te worden opgemerkt dat dit uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Bovendien kunt u geen afdoende verklaring geven voor de leugenachtige verklaringen die u in verband hiermee zou hebben afgelegd in het kader van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming.

U verklaart immers dat u gelogen hebt omdat u nog jong was, omdat u bepaalde dingen niet wist en omdat onderweg verschillende mensen u zouden hebben verteld om valse informatie te geven omdat dit u zou helpen om hier aan documenten te geraken (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16). Ze zeiden dat u niet over het werk van uw vader mocht vertellen omdat u anders een negatieve beslissing zou krijgen (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16). Er kan echter redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien uw vader werkelijk als hoofd van het Rode Kruis voor de provincie Nangarhar zou hebben gewerkt, u dit niet zou hebben verzwegen omdat mensen onderweg dit u zouden hebben aangeraden. U werd bij aanvang van uw eerdere asielprocedures immers telkens gewezen op uw medewerkingsplicht en het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.02.2018, p. 2 ; verklaring volgend verzoek DVZ dd. 16.11.2018). Echter, u hebt pas in mei 2020, bijna drie jaar na uw aankomst in België en na twee voorgaande asielverzoeken, deze nieuwe verklaringen in verband met het beroep van uw vader en de problemen met uw familie afgelegd. Indien u werkelijk uit vrees voor een negatieve beslissing de waarheid hebt achtergehouden, is het vreemd dat u niet al na uw eerste weigeringsbeslissing van het CGVS de waarheid hebt verteld. Het feit dat u dit niet deed, doet ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van uw nieuwe verklaringen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe andermaal te wijzen op zijn jeugdige leeftijd en het slechte advies dat hij volgde ten tijde van zijn eerste twee verzoeken om internationale bescherming. Zoals reeds terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing en zoals verzoeker eveneens erkent in het voorliggende verzoekschrift, vormen deze elementen echter geenszins een afdoende verklaring voor verzoekers eerdere, manifest leugenachtige verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag, ook indien deze verzoeker een jeugdige leeftijd heeft, immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoeker werd bovendien van meet af aan en herhaaldelijk gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op hetgeen in dit kader van hem werd verwacht. Zo verzoeker werkelijk een vrees diende te koesteren ten gevolge van het voormalige beroep en overlijden van zijn vader, kon aldus worden verwacht dat hij dit veel eerder zou hebben aangevoerd en dat hij veel eerder de waarheid zou hebben verteld. Dat hij deze gegevens slechts aanhaalde bijna drie jaar na het indienen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en na twee procedures internationale bescherming te hebben doorlopen, en dit zonder een dienstige uitleg te verstrekken voor zijn eerdere, kennelijk leugenachtige verklaringen en voor het verzwijgen van deze nieuw aangehaalde elementen, maakt dat aan deze nieuwe elementen niet het minste geloof kan worden gehecht.

Daarenboven laat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Daarenboven wordt opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat uw broer pas acht maanden geleden een onderzoek liet instellen naar de dood van uw vader, die in 2005 plaatsvond (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16 en zie gehoorverslag CGVS dd. 08.02.2018, p. 4). Gevraagd naar een reden hiervoor legt u de bevreemdende verklaring af dat hij toen pas tot het besef kwam van wat er is gebeurd (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16). Het is echter vreemd dat men de dood van uw vader niet al bij zijn overlijden zou hebben onderzocht, zeker indien hij het hoofd van het Rode Kruis voor de provincie Nangarhar zou zijn geweest, zoals u verklaart.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien u aannemelijk zou hebben gemaakt dat uw vader werkzaam was voor het Rode Kruis in Nangarhar en dat hij werd gedood als gevolg van een grondconflict met zijn neven in 2005, quod non, u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u heden zelf persoonlijk wordt geviséerd in Afghanistan. U haalt immers geen enkel concreet nieuw feit of incident aan dat verband houdt met uw persoon en dat in verband kan worden gebracht met het beroep van uw vader of het landconflict dat hij met zijn neven zou hebben gehad. Immers, gevraagd naar wat u vreest in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan en de reden waarom u dit denkt, stelt u dat u er vreest te worden gedood en verwijst u naar incidenten waarbij een pasgeboren kind met zijn moeder en verschillende mensen op een begrafenis in Nangarhar werden gedood (verklaring volgend verzoek dd.

02.06.2020, punt 19). Ook stelt u dat er elke dag mensen worden gedood en haalt u aan dat uw broer werd geslagen omdat hij de dood van uw vader wilde laten onderzoeken (verklaring volgend verzoek dd. 02.06.2020, punt 19). Echter, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat de neven van uw vader u zouden willen vermoorden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemeend laat, onverminderd overeind.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Omtrent het neergelegde paspoort, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd, en wordt door verzoeker niet aangevochten: *“In verband met de neergelegde kopie van een paspoort op naam van uw vader moet worden opgemerkt dat dit document enkel gegevens omtrent zijn identiteit bevat die niet onmiddellijk ter discussie staat. Doch dit document bevat geen informatie over zijn verklaard werk bij het Rode Kruis of de omstandigheden van zijn dood.”*

De overige documenten, met name de kopieën van twee badges van het Rode Kruis op naam van verzoekers vader en van een aanvraagformulier en documenten in verband met een grondconflict, zijn evenmin van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geenszins moet worden aangetoond dat de betreffende stukken vals zouden zijn om aan deze stukken bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid, kan er worden beslist om geen bewijswaarde toe te kennen aan deze stukken. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat de voormelde documenten door verzoeker slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker geen dienstige uitleg aanreikt voor het ontbreken van de originelen van deze stukken. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *“U stelt in uw verklaringen voor de DVZ dat indien originele documenten gewenst worden, u zal proberen om deze te verkrijgen (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 23). Het is echter vreemd dat u zich, ondanks het feit dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming al van juli 2017 dateert, tot op heden niet in het bezit hebt proberen stellen van deze originele documenten”*. Verzoeker betwist de terecht vaststelling daarenboven niet dat de door hem aangereikte kopieën slecht leesbaar zijn. Evenmin vecht hij de volgende, pertinente en terecht motieven aan: *“Volledigheidshalve moet hieromtrent worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden”*. De voormelde vaststellingen volstaan, dit in combinatie met de reeds hoger gedane vaststellingen ten gevolge van dewelke niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangereikte nieuwe gegevens, om te besluiten dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de voormelde, in casu neergelegde stukken. Hoe dan ook bevatten deze stukken geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan de terecht vaststelling dat, zelfs indien verzoeker het voormalige beroep en overlijden van zijn vader aannemelijk zou maken, hij niet aannemelijk maakt dat hij heden zelf persoonlijk zou worden geviséerd bij een terugkeer naar Afghanistan.

Omtrent de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van verzoekers land en regio van herkomst wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in

hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te

voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar hij in zijn verzoekschrift "verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio", dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker weliswaar een aantal passages inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan in het verzoekschrift opneemt, doch dat hij deze passages niet onderbouwt aan de hand van enige landeninformatie en de vindplaats van deze passages en/of de informatie waarop deze zijn gebaseerd niet verstrekt. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de betreffende, door verzoeker aangevoerde passages, deels handelen over Afghanistan en de provincie Nangarhar in het algemeen en niet over de agglomeratie Jalalabad in het bijzonder. Voor het overige ligt deze informatie, voor zover deze betrekking heeft op verzoekers specifieke regio van herkomst, volledig in dezelfde lijn als en doet deze bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder, die bovendien bij aanvullende nota van 17 december 2020 verder wordt bevestigd door nieuwe recente informatie waaronder het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van september 2020. Verzoeker toont derhalve geenszins aan dat de situatie in zijn regio van herkomst, in de agglomeratie Jalalabad, beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT